DELEGIRANA ODLUKA KOMISIJE (EU) 2015/2290

od 12. lipnja 2015.

o privremenoj istovjetnosti sustava solventnosti na snazi u Australiji, na Bermudima, u Brazilu, Kanadi, Meksiku i Sjedinjenim Američkim Državama i primjenjivih na društva za osiguranje i reosiguranje sa sjedištem u tim zemljama

EUROPSKA KOMISIJA,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije,

uzimajući u obzir Direktivu 2009/138/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2009. o osnivanju i obavljanju djelatnosti osiguranja i reosiguranja (Direktiva Solventnost II) ([1]), a posebno njezin članak 227. stavak 5.,

budući da:

(1) Direktivom 2009/138/EZ uspostavlja se bonitetni sustav za društva za osiguranje i reosiguranje u Uniji zasnovan na riziku. Potpuna primjena Direktive 2009/138/EZ za osiguravatelje i reosiguravatelje u Uniji počet će 1. siječnja 2016. Premda će se Direktiva 2009/138/EZ u cijelosti primjenjivati od 1. siječnja 2016., Komisija već može donijeti ovu Delegiranu odluku na temelju članka 311. Direktive 2009/138/EZ.

(2) Članak 227. Direktive 2009/138/EZ odnosi se na istovjetnost za osiguravatelje iz trećih zemalja koji su dio grupe sa sjedištem u Uniji. Pozitivnom odlukom o istovjetnosti iz članka 227. Direktive 2009/138/EZ s pomoću delegiranog akta Komisije omogućuje se da takve grupe za potrebe izračuna zahtjeva solventnosti grupe i prihvatljivih vlastitih sredstava pri upotrebi metode odbitaka i agregiranja kao metode konsolidacije za izvještavanje na razini grupe uzmu u obzir izračun kapitalnih zahtjeva i raspoloživi kapital (vlastita sredstva) prema pravilima jurisdikcije izvan EU-a umjesto izračuna na temelju Direktive 2009/138/EZ.

(3) Člankom 227. stavkom 5. Direktive 2009/138/EZ predviđa se određivanje na određeno vrijeme privremene istovjetnosti trećih zemalja čiji sustavi solventnosti osiguranja ispunjuju određene kriterije. Odluka o privremenoj istovjetnosti vrijedi za razdoblje od deset godina s mogućnošću obnove.

(4) Europsko nadzorno tijelo za osiguranje i strukovno mirovinsko osiguranje dostavilo je Komisiji mišljenje u skladu s člankom 33. stavkom 2. Uredbe (EU) br. 1094/2010 Europskog parlamenta i Vijeća ([2]) te tako dalo svoj doprinos procjeni trećih zemalja u skladu s člankom 227. stavkom 5. Direktive 2009/138/EZ ([3]). U pogledu Sjedinjenih Američkih Država dijalog o osiguranju koji je započeo 2012. u cilju postizanja poboljšanog međusobnog razumijevanja regulatornih i nadzornih sustava osiguranja bio je glavni okvir za međusobnu razmjenu informacija i vodio je do zaključka iz ove Odluke.

(5) U Australiji, u skladu s normama „Life and General Insurance Capital Standards" (LAGIC) (General Insurance Prudential Standard (GPS) 110: Capital Adequacy, Life Insurance Prudential Standards (LPS) 110: Capital Adequacy) osiguravatelj mora izračunati kapitalne zahtjeve za rizik osiguranja, rizik koncentracije osiguranja,

([1]) SL L 335, 17.12.2009., str. 1.
([2]) Uredba (EU) br. 1094/2010 Europskog parlamenta i Vijeća od 24. studenoga 2010. o osnivanju Europskog nadzornog tijela (Europsko nadzorno tijelo za osiguranje i strukovno mirovinsko osiguranje), o izmjeni Odluke br. 716/2009/EZ i o stavljanju izvan snage Odluke Komisije 2009/79/EZ (SL L 331, 15.12.2010., str. 48.).
([3]) EIOPA-ina analiza istovjetnosti Brazila, 10. ožujka 2015.
EIOPA-ina procjena istovjetnosti Bermuda, 9. ožujka 2015.
EIOPA-ina analiza istovjetnosti Kanade, 28. siječnja 2015.
EIOPA-ina analiza istovjetnosti Australije, 16. srpnja 2013.
EIOPA-ina analiza istovjetnosti Meksika, 16. srpnja 2013.

rizik imovine, rizik koncentracije imovine, operativni rizik i korist agregiranja. Upotrebljava se pristup ukupne bilance. Postoji minimalni potrebni kapital (bonitetni kapitalni zahtjev (PCR), a osiguravatelji su dužni uspostaviti ICAAP (postupak procjene adekvatnosti internog kapitala) kojim se utvrđuju mjere za ispravljanje smanjenja kapitala ispod točaka utvrđenih iznad PCR-a. Osiguravatelji neživotnog osiguranja mogu upotrebljavati unutarnje modele koji podliježu odobrenju australskog tijela za bonitetne propise (APRA). GPS-om 220 i LPS-om 220 (upravljanje rizikom) zahtijeva se okvir upravljanja rizikom koji mora uključivati barem strategiju upravljanja rizikom u kojoj su opisane politike, postupci, nadležnosti uprave i unutarnje kontrole u području upravljanja rizicima. Osiguravatelji su dužni izvijestiti APRA-u o svojoj solventnosti, financijskom položaju, financijskim rezultatima, adekvatnosti kapitala, ulaganjima, imovini i koncentraciji imovine, premijama i podacima o odštetnim zahtjevima, obvezama u području politike i izvanbilančnim izloženostima. Prema Zakonu o trgovačkim društvima iz 2001. trgovačka društva dužna su izraditi i podnijeti godišnja financijska izvješća Australskoj komisiji za vrijednosne papire i ulaganja. Osiguravatelji životnog osiguranja, osiguravatelji neživotnog osiguranja i grupe osiguravatelja imaju dodatne obveze objave u vezi s upravljanjem kapitalom i adekvatnošću kapitala. APRA može prosljeđivati informacije drugim financijskim nadzornim tijelima, potpisnica je Multilateralnog memoranduma o razumijevanju o suradnji i razmjeni informacija Međunarodnog udruženja osiguravateljnih nadzornih tijela (IAIS MMoU) te je sklopila memorandume o razumijevanju sa stranim nadzornim tijelima (uključujući određeni broj nadzornih tijela iz Unije). APRA je samostalno nadležna za bonitetne propise i nadzor osiguravatelja te samo ona može izdati odobrenje za obavljanje poslova osiguranja u Australiji. APRA ima ovlasti izdavati bonitetne standarde koji imaju snagu zakona. U slučaju otkrivanja povjerljivih informacija dobivenih tijekom obavljanja dužnosti sadašnjim i bivšim zaposlenicima APRA-e prijete zakonske sankcije. Otkrivanje informacija sudu strogo je ograničeno.

(6) Na Bermudima Zakonom o osiguranju utvrđuju se sljedeća dva kapitalna zahtjeva za osiguravatelje, osim vlastitih društava za osiguranje ([1]): najmanja granica solventnosti (MSM) i pojačani kapitalni zahtjev (ECR), a oba se primjenjuju na komercijalne osiguravatelje životnog i neživotnog osiguranja. ECR određuje se na temelju odgovarajućeg osnovnog potrebnog solventnog kapitala (BSCR) u skladu sa standardnom formulom ili na temelju odobrenog modela internog kapitala osiguravatelja pod uvjetom da je ECR jednak barem MSM-u osiguravatelja. BSCR-om su obuhvaćeni sljedeći rizici: kreditni rizik, rizik prinosa, tržišni rizik, premijski rizik, rizik pričuva, kamatni rizik, rizik katastrofe i operativni rizik. Razina ciljnog kapitala od 120 % ECR-a upotrebljava se kao prag za rano upozoravanje u pogledu solventnosti. Za različite kategorije osiguravatelja primjenjuju se različita pravila o kvalificiranom kapitalu. Zakon o osiguranju uključuje i odredbe o obvezama izvješćivanja društava o svojem stanju solventnosti. Bermudsko monetarno tijelo (BMA) neovisno je regulatorno i nadzorno tijelo. Većina bermudskih osiguravatelja dužna je izraditi dodatne financijske izvještaje u skladu s Međunarodnim standardima financijskog izvještavanja, a inače osiguravatelji mogu upotrebljavati bilo koja opće prihvaćena računovodstvena načela koje priznaje BMA. Osiguravatelji su dužni objaviti svoje financijske izvještaje koji sadržavaju kvantitativne i kvalitativne informacije. BMA može sklapati sporazume i razmjenjivati informacije sa stranim nadzornim tijelima i potpisnik je IAIS MMoU-a. BMA obvezuju propisi o povjerljivosti u skladu s kojima se s informacijama o poslovanju ili poslovima financijskih institucija koje se nadziru ili o osobama koje se njima bave, a koje su dobili zaposlenici BMA-a, postupa kao se povjerljivim informacijama.

(7) U Brazilu Zakonom o osiguranju br. 73/1966 određuje se da osiguravatelji, kako bi mogli jamčiti za sve svoje obveze, utvrde tehničke pričuve, posebna sredstva i odredbe u skladu s kriterijima koje je uspostavilo Nacionalno vijeće privatnog osiguranja (CNSP). Prema rezoluciji CNSP-a br. 316 minimalni potrebni kapital (CMR) je ili osnovni kapital ili rizični kapital, ovisno o tome koji je veći. Osnovni kapital je fiksni iznos povezan s vrstom subjekta i regijama u kojima je dobio odobrenje za rad, a rizični kapital je zbroj kapitalnih zahtjeva za preuzeti, kreditni, operativni i tržišni rizik. Za većinu osiguravatelja rizični kapital veći je od osnovnog kapitala, što znači da čini CMR. Rezolucijom CNSP-a br. 3162/2014 utvrđuju se pravila za upotrebu internog modela koji je alternativa standardnoj formuli za izračun CMR-a. Moraju se primjenjivati minimalni zahtjevi korporativnog upravljanja. Osiguravatelji su dužni provoditi interne kontrole svojih djelatnosti, informacijskih sustava te poštovanja pravnih zahtjeva. Tijelo Superintendência de Seguros Privados (SUSEP) nadležno je za nadzor

([1]) Zakonom o osiguranju utvrđuju se različite kategorije osiguravatelja koji podliježu različitim pravilima. Vlastiti osiguravatelji posebna su kategorija osiguratelja koja nije uključena u procjenu EIOPA-e i nije obuhvaćena ovim aktom.

brazilskog osiguranja. SUSEP djeluje u okviru Ministarstva financija kao izvršno tijelo koje se bavi propisima koje CNSP. Upravljačko vijeće SUSEP-a ovlašteno je samostalno utvrđivati opće politike SUSEP-a za uređivanje i poštovanje rezolucija CNSP-a u području njegove nadležnosti. Osiguravatelji su dužni SUSEP-u jedanput mjesečno dostaviti podatke o kapitalu, imovini, obvezama, prihodima i rashodima, a na tromjesečnoj osnovi pojedinosti o poslovanju, bilancu te račun dobiti i gubitka; osiguravatelji su dužni objaviti svoje financijske izvještaje koji sadržavaju kvantitativne i kvalitativne informacije. SUSEP može sklapati sporazume i razmjenjivati informacije sa stranim nadzornim tijelima i potpisnik je IAIS MMoU-a. Informacije se mogu upotrebljavati samo za potrebe nadzora u okviru nadzornih funkcija SUSEP-a. Nadalje, informacije dobivene od drugog nadležnog tijela upotrebljavaju se samo za potrebe tog zahtjeva. Sadašnji i bivši zaposlenici SUSEP-a imaju zakonsku obvezu povjerljivosti.

(8) U Kanadi, prema Zakonu o društvima za osiguranje, osiguravatelji su dužni držati adekvatni kapital. Smjernicama koje je objavio Ured nadzornika financijskih institucija (OSFI) utvrđuju se detaljni standardi. Primjenjivi kapitalni zahtjevi za osiguravatelje jesu „Minimum Continuing Capital and Surplus Requirement" (smjernice MCCSR) za osiguravatelje životnog osiguranja i „Minimum Capital Test" (smjernice MCT) za osiguravatelje neživotnog osiguranja. MCCSR-om i MCT-om rješavaju se rizici povezani s imovinom i obvezama u bilanci i izvan nje. Osiguravatelji neživotnog osiguranja dužni su imati kapital koji premašuje 100 % MCT-a, dok su osiguravatelji životnog osiguranja dužni imati kapital koji premašuje 120 % MCCSR-a. Ispod tih razina osiguravateljima nije dopušteno poslovati. Osim tih zahtjeva, postoji nadzorna ciljna razina kapitala od 150 % MCT-a za osiguravatelje neživotnog osiguranja odnosno MCCSR-a za osiguravatelje životnog osiguranja. Kapitalni zahtjevi izračunavaju se u skladu sa standardnom formulom, a upotreba internih modela dopuštena je samo u vrlo ograničenim slučajevima. Osiguravatelji su isto tako dužni utvrditi internu ciljnu stopu kapitala na temelju vlastite procjene rizika i solventnosti (ORSA), uključujući nepropisane testove otpornosti na stresove kojima se uzimaju u obzir specifičnosti osiguravatelja. Ured nadzornika financijskih institucija (OSFI), kanadsko nadzorno tijelo za osiguranje, samostalna je savezna agencija koja se sama financira. Svaki regulirani osiguravatelj dužan je predati OSFI-ju revidirane godišnje izvještaje i dodatne informacije zajedno s revizorskim izvješćem, izvješćem imenovanog aktuara, izvješćem o dinamičkom testiranju adekvatnosti kapitala koje sadržava sažetak rezultata različitih testova otpornosti na stresove i tromjesečnu evidenciju o stanju kapitala. Osiguravatelji su također dužni jedanput godišnje izraditi ORSA-u u kojoj se određuje cilj internog kapitala, dostupnu na zahtjev. OSFI može sklapati sporazume i razmjenjivati informacije sa stranim nadzornim tijelima i pristupio je IAIS MMoU-u u srpnju 2012. OSFI obvezuju propisi o povjerljivosti u skladu s kojima se s informacijama o poslovanju ili poslovima financijskih institucija koje se nadziru ili o osobama koje se njima bave, a koje su dobili zaposlenici OSFI-ja, postupa kao se povjerljivim informacijama.

(9) U Meksiku zakon o utvrđivanju revidiranog bonitetnog okvira osiguranja po nazivom Ley de Instituciones de Seguros y de Fianzas (LISF) stupio je na snagu 4. travnja 2015. U skladu s LISF-om primjenjuje se potrebni solventni kapital (SCR) kojim su obuhvaćeni preuzeti rizici, financijski rizici i rizici druge ugovorne strane. Testiranje otpornosti na stresove provodi se barem jedanput godišnje (dinamičko testiranje solventnosti). U meksičkom se sustavu dopušta upotreba standardne formule ili internog modela za izračun SCR-a. Tijelo Comisión Nacional de Seguros y Fianzas (CNSF) nadležno je za nadzor osiguravatelja životnog i neživotnog osiguranja u Meksiku, može samostalno izdavati i oduzimati dozvole društvima za osiguranje te provodi testove otpornosti na stresove barem jedanput godišnje. Osiguravatelji su dužni CNSF-u dostavljati podatke o svojoj organizaciji, operacijama, računovodstvu, ulaganjima i kapitalu barem na tromjesečnoj osnovi; isto su tako dužni objaviti svoje ciljeve, politike i praksu u zadržavanju, prijenosu i ublažavanju rizika te kvantitativne i kvalitativne informacije o svojim operacijama, tehničkoj i financijskoj situaciji i rizicima. CNSF može surađivati i razmjenjivati informacije sa stranim nadzornim tijelima ako postoji sporazum o razmjeni informacija; na snazi je određeni broj takvih sporazuma, a CNSF je 2010. podnio zahtjev za pristupanje IAIS MMoU-u. Ako postoji sporazum o razmjeni informacija između CNSF-a i stranog nadzornog tijela, CNSF je dužan zatražiti od stranog nadzornog tijela suglasnost prije otkrivanja informacija koje je to tijelo dostavilo. Nijednoj osobi koja je ili je bila zaposlena u CNSF-u nije dopušteno otkrivanje povjerljivih informacija; zahtjevi o čuvanju poslovne tajne utvrđeni su nacionalnim pravom, a svako kršenje obveze čuvanja poslovne tajne vodi do sankcija.

(10) U Sjedinjenim Američkim Državama, uređivanje i nadzor društava za osiguranje i reosiguranje uglavnom je na razini saveznih država. Osiguravatelji su dužni poštovati odgovarajuće zakone svake savezne države u kojoj se sklapaju osiguranja, a nadzor osiguranja u rukama je neovisnih državnih nadzornih tijela koja odgovaraju povjerenicima za osiguranje. Zahtjevi saveznih država za adekvatnost kapitala temelje se na oglednom zakonu o kapitalu zasnovanom na riziku (RBC) Nacionalnog udruženja povjerenika za osiguranje (NAIC) koji su donijele sve savezne države. Standardnom formulom RBC-a obuhvaćena je većina značajnih rizika za sve glavne vrste osiguranja (životno osiguranje, osiguranje imovine i odgovornosti i zdravstveno osiguranje) i njome se omogućuje upotreba internog modela za određene proizvode i module rizika. RBC se izračunava primjenom faktora na različite stavke povezane s imovinom, premijama, odštetnim zahtjevima, troškovima i rezervama. Postoje sljedeće četiri razine kvantitativnih kapitalnih zahtjeva s različitim nadzornim intervencijama za svaku razinu: mjere na razini društva, mjere na regulatornoj razini, razina ovlaštene kontrole i razina obvezne kontrole. U okviru sustava Sjedinjenih Američkih Država postoji ORSA za osiguravatelje usporediva s onom iz Direktive Solventnost II. U pogledu izvješćivanja i transparentnosti postoje standardizirani zahtjevi za izvješćivanje kojima je uglavnom obuhvaćeno sljedeće: poslovanje i rezultati, profil rizičnosti, upotrijebljene metode vrednovanja i pretpostavke, kapitalni zahtjevi i upravljanje. Financijska se izvješća, uključujući aktuarsko mišljenje i revizorsko izvješće javno objavljuju. Povjerenici za osiguranje saveznih država mogu razmjenjivati povjerljive informacije sa stranim nadzornim tijelima pod uvjetom da se primatelj slaže s tim da poštuje obvezu povjerljivosti informacija. Također mogu sklapati sporazume kojima se uređuje razmjena i upotreba povjerljivih informacija. Nadzorna tijela Unije i nadzorna tijela saveznih država za osiguranje potpisali su nekoliko memoranduma o razumijevanju o razmjeni informacija, nekoliko je nadzornih tijela saveznih država za osiguranje potpisalo IAIS MMoU, dok ih je još nekoliko nedavno podnijelo zahtjev. Obvezom čuvanja povjerljivosti, uključenom u zakonodavstvo saveznih država na temelju oglednog zakona NAIC-a, predviđa se da su informacije koje su primila nadzorna tijela saveznih država povjerljive i da nadzorna tijela saveznih država poštuju povjerljivost informacija koje su dostavila strana nadzorna tijela. U skladu sa zakonodavstvom na razini saveznih država zaposlenici nadzornih tijela saveznih država imaju obvezu čuvanja poslovne tajne.

(11) Na osnovi tih procjena trebalo bi se smatrati da sustavi solventnosti trećih zemalja obuhvaćeni ovom Odlukom ispunjuju kriterije za privremenu istovjetnost iz članka 227. stavka 5. Direktive 2009/138/EZ, osim pravila o vlastitim društvima za osiguranje na Bermudima koja podliježu drugom regulatornom sustavu.

(12) Početno razdoblje privremene istovjetnosti određeno ovom Odlukom trebalo bi biti deset godina. Unatoč tome Komisija može u bilo koje vrijeme provesti posebno preispitivanje određene treće zemlje ili državnog područja izvan okvira općeg preispitivanja ako je zbog relevantnih događaja potrebno da Komisija ponovno procijeni istovjetnost određenu ovom Odlukom. Komisija bi stoga trebala nastaviti pratiti, uz tehničku pomoć EIOPA-e, razvoj sustava koji su na snazi u trećim zemljama obuhvaćenima ovom Odlukom i ispunjivanje uvjeta na temelju kojih je donesena ova Odluka.

(13) Direktiva 2009/138/EZ primjenjuje se od 1. siječnja 2016. Stoga bi se ovom Odlukom od tog datuma trebala odobriti i privremena istovjetnost,

DONIJELA JE OVU ODLUKU:

Članak 1.

Sustavi solventnosti na snazi u Australiji, na Bermudima (osim pravila o vlastitim društvima za osiguranje), u Brazilu, Kanadi, Meksiku i Sjedinjenim Američkim Državama i primjenjivi na društva za osiguranje i reosiguranje sa sjedištem u tim zemljama smatraju se privremeno istovjetnima sustavu iz glave I. poglavlja VI. Direktive 2009/138/EZ.

Članak 2.

Privremena istovjetnost odobrava se za razdoblje od deset godina od 1. siječnja 2016.

Članak 3.

Ova Odluka stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Sastavljeno u Bruxellesu 12. lipnja 2015.

Za Komisiju
Predsjednik
Jean-Claude JUNCKER